

רעפ 5023/24 - אלירן כלפון נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5023/24

לפני: כבוד השופט יוסף אלרון

המבקש: אלירן כלפון
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בע"פ 24763-11-23 מיום 23.5.2024 שניתן על ידי הנשיא ר' שפירא, סגנית הנשיא ב' טאובר והשופט י' פרידמן

בשם המבקש:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (הנשיא ר' שפירא סגנית הנשיא ב' טאובר והשופט י' פרידמן) בע"פ 24763-11-23 מיום 23.5.2024, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום בחדרה (השופט א' קפלן) בת"פ 27101-04-20 מיום 31.5.2023.

על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 23.7.2019 בשעה 11:00 לערך, פקחית מטעם הפיקוח העירוני בחדרה הגיעה לביתו של המתלונן ומסרה לו הודעת קנס כספי, ובשל כך הלה החל לגדפה. הפקחית הזעיקה תגבור מהשיטור העירוני, וכך הגיעו לביתו של המתלונן שני פקחים - המבקש ופקח נוסף. לאחר שהמתלונן לא נענה לבקשתם להתלוות אליהם אל מחוץ לביתו, נכנסו השניים לחצר הבית ותקפו את המתלונן בצוותא חדא באופן שמשכו אותו בכוח לרצפה, ישבו עליו וחבטו בו באגרופים ובבעיטות. בשל מעשים אלו יוחסה למבקש ולפקח הנוסף עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיפים 380 ו-29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

יצוין, כי תוך כדי האירוע, צולם סרטון באמצעות הטלפון הנייד של המתלונן המתעד בעיקר את חילופי הדברים בין המתלונן לפקחים בעת האירוע שהוגש כראיה בהליך (להלן: הסרטון).

2. עוד בשלביו הראשונים של ההליך בבית משפט השלום, הלך המתלונן לעולמו ללא קשר לאירוע מושא כתב האישום. לפיכך, הוגשו הודעותיו השונות לאחר האירוע כאמרות קורבן אלימות לפי סעיף 10(1) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: פקודת הראיות). בתמציתית תוארו הודעות אלו לפי סדרן הכרונולוגי: בדו"ח צוות האמבולנס שטיפל במתלונן מיד לאחר האירוע בסמוך לשעה 12:00, צוין כי "לדבריו הותקף על ידי הפקחים", וכן תוארו הפציעות מהן סבל המתלונן לאחר האירוע (להלן: דו"ח מד"א). במסמך שכותרתו "סיכום ביקור במחלקה לרפואה דחופה" שניתן ביום האירוע בשעה 18:51, נכתב כי "לדבריו הותקף ונחבל בחזהו ובגפיו" לצד תיאור הפציעות והרשמים הרפואיים בעניינו (להלן: סיכום ממחלקת המיון).

למחרת האירוע, בשעה 12:32, המתלונן הגיש תלונה במשטרה על תקיפתו (להלן: ההודעה הראשונה). בהודעה שמסר הציג את הסרטון לחוקרת המשטרה. למחרת, התייצב בשנית בתחנת המשטרה בשעות אחר הצהריים, על מנת להגיש מסמכים רפואיים בגין פציעתו ואת הסרטון על גבי "דיסק און קי", וכן בכדי להיחקר בחשד לתקיפה והעלבת עובד ציבור (להלן: הודעה השנייה).

בהכרעת דינו של בית משפט השלום מיום 14.2.2023 הורשע המבקש בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן. זאת לאחר שבמסגרת הליך ההוכחות העידו, בין היתר, גם המתלונן שחזתה באירוע בנוסף לשוטרים שגבו את הודעותיו השונות של המתלונן. עוד הובאו כראיות דו"ח מד"א, סיכום ממחלקת המיון ודו"ח צפייה בסרטון.

3. לאחר הכרעת הדין, המבקש מינה סנגור חדש אשר הגיש בקשה לביטול הכרעת דין בטענה לכשל בייצוג. במוקד הבקשה נטען, כי היה על סנגורו הקודם של המבקש להתנגד באופן נחרץ להגשת הודעותיו של המתלונן כראיות לפי סעיף 10(1) לפקודת הראיות ולהגשת הסרטון כראיה.

בשלב זה, בית משפט השלום קבע "שהסיכומים בתיק זה לא התנהלו בצורה מעמיקה מספיק", והורה על ביטול הכרעת הדין והגשת סיכומים עדכניים בכתב. עוד נקבע, כי ההודעה השנייה של המתלונן ואלו שניתנו אחריה אינן קבילות מפאת הזמן שחלף בין האירוע לבין גבייתן במשטרה. כך נותרו אפוא במחלוקת סוגיית קבילות הסרטון וההודעה הראשונה.

4. בהכרעת הדין שניתנה בשנית ביום 31.5.2024, בית משפט השלום קבע כי ההודעה הראשונה של המתלונן ניתנה "בהזדמנות הראשונה" בנסיבות העניין, ולפיכך עומדת בקריטריונים שבסעיף 10(1) לפקודת הראיות ומהווה ראיה קבילה. באשר לסרטון, הסתפק בקביעה כי הוא מלמד באופן מוגבל בלבד על אירוע התקיפה, ועם זאת מחזק את גרסת המתלונן. בעיקרו של דבר, נקבע כי גם מבלי

להזדקק לראיות שבמחלוקת, החומר הראייתי שבתיק מספיק בכדי להרשיע את המבקש, ועל כן הורשע במיוחס לו.

בגין הרשעתו, נגזרו על המבקש 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור למשך שנתיים עבירה של אלימות פיזית נגד אדם שעונשה שנתיים מאסר ומעלה, ותשלום קנס של 5,000 ש"ח (יצוין כי עונש זהה נגזר גם על הפקח הנוסף).

5. ערעור המבקש על הכרעת הדין נדחה על ידי בית המשפט המחוזי. בין היתר, נקבע כי בדין קיבל בית משפט השלום את ההודעה הראשונה כראיה, וכי האמור בה נתמך בתכני הודעות המתלונן שהובאו בדו"ח מד"א ובסיכום המיון. באשר לקבילות הסרטון, בית המשפט המחוזי קיבל את טענת המשיבה כי הוא מהווה "ראיה עצמאית", וכן כי מאחר שהמתלונן העיד על קיומו כבר בהודעה הראשונה ניתן לקבלו כראיה. בית המשפט המחוזי הוסיף וציין את קביעת בית משפט השלום כי ניתן היה להרשיע את המבקש על בסיס יתר התשתית הראייתית גם מבלי להידרש לראיות שבמחלוקת.

6. מכאן הבקשה שלפניי. במוקד הבקשה שתי סוגיות. האחת, הטענה כי החלת סעיף 10(1) לפקודת הראיות על ההודעה הראשונה, שניתנה יום לאחר ביצוע העבירה מהווה "מדרון חלקלק" כלשון המבקש, באשר להרחבת החריג האמור לקבלת עדות של קורבן אלימות; השנייה, היא כי הסרטון אינו קביל, מאחר שהוגש במסגרת ההודעה השנייה. לפיכך התבקש לזכות את המבקש.

7. דין הבקשה להידחות. רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במקרים נדירים בלבד המעוררים סוגיה משפטית עקרונית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, כאשר מתעוררים בנסיבות העניין שיקולי צדק ייחודיים או כשנגרם עיוות דין (רע"פ 7901/23 אמסלם נ' מדינת ישראל, פסקה 9(7.4.2024)). בקשה זו אינה נמנית על מקרים חריגים אלה.

טענות המבקש ממוקדות בעניינו הפרטי ומופנות כלפי יישומן של הלכות וכללים מושרשים על נסיבותיו הקונקרטיות של המקרה (רע"פ 4098/24 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5(15.7.2024)). כך, טענותיו של המבקש באשר לאמות המידה ביישום סעיף 10(1) לפקודת הראיות נדונו בהרחבה בפסיקת בית משפט זה ואינן מעלות שאלה חדשה או עקרונית (ראו מני רבים: ע"פ 3737/91 חיר נ' מדינת ישראל פ"ד (3) 273, 276 (1992)). באשר לטענות המבקש ביחס לקבילות הסרטון אף הן מתייחסות לעניינו הפרטני, ואיני מוצא להתערב בקביעות הערכאות קמא בהקשר זה, אשר אינן מעוררות חשש לעיוות דין.

8. נוסף על האמור, אף במקרים בהם מתעוררת לכאורה שאלה משפטית עקרונית, אין להידרש אליה אם אין בכך בכדי להשפיע על תוצאות ההליך (רע"פ 1825/09 ביתן נ' מדינת ישראל (11.6.2009)). בהכרעת דינו של בית משפט השלום, וכפי שצוין על ידי בית המשפט המחוזי, נקבע כי ניתן היה להרשיע

את המבקש על בסיס החומר הראייתי הקיים גם מבלי להזדקק לראיות שעל קבילותן הוא משיג. לפיכך, במישור הראייתי, גם אילו הייתי מוצא לנכון לקבל את טענות המבקש, וכאמור, איני סבור שנכון לעשות כן, הרשעתו הייתה נותרת על כנה.

9. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ג' אב תשפ"ד (07 אוגוסט 2024).